El president inesperat

L'any va arrancar amb un gir imprevist que va situar Puigdemont com a primera autoritat del país
Desconegut fora de Girona, s'ha guanyat moltes simpaties pel seu independentisme de pedra picada i la seva agilitat i destresa dialèctica

Una imatge de Carles Puigdemont el dia de la seva presa de possessi com a president de la Generalitat Foto: J. RAMOS.

Tot just acabava de començar el 2016 que es va produir la “Notícia en majúscules”, un gir in extremis totalment imprevist en l'enrevessat guió de la política catalana, que va convertir Carles Puigdemont no només en el personatge de l'any en l'àmbit gironí sinó també en el català. El fins llavors alcalde de Girona va rebre, el dissabte 9 de gener al migdia, una trucada que li va canviar la vida. Artur Mas havia decidit fer un pas al costat, davant l'encallament de la situació amb la CUP, i li proposava que fos ell qui assumís la presidència de la Generalitat. Només li va donar 15 minuts per pensar-s'ho. Puigdemont ha explicat reiteradament que va tenir clar des del primer moment que no podia dir que no en una situació tan “excepcional i irrepetible” per al país.

Va ser així com la màxima autoritat de Catalunya no va ser el quart per Barcelona de la llista de Junts pel Sí, com estava previst, sinó el tercer per Girona. El ple d'investidura es va haver de fer a correcuita l'endemà, en diumenge a la tarda, perquè no s'esgotés el termini que conduïa a noves eleccions. Puigdemont es va convertir en el 130è president de la Generalitat, el segon gironí des de la República –després del ganxó Josep Irla– i el quart d'Amer de la història, després de tres abats dels segles XVI i XVII: Francesc de Giginta (1566-1568), Miquel d'Alertorn i de Salbà (1635-1637) i Andreu Pont d'Assejà (1647-1649). Amb la seva investidura es va acabar el llarg serial en què vivia la política catalana després del resultat el 27-S que va obligar Junts pel Sí i la CUP a entendre's per tirar endavant el procés. Amb la seva renúncia a l'alcaldia de Girona, l'endemà, però, en va començar llavors un altre, de serial, més inesperat encara, a l'Ajuntament de Girona, però això és una altra història (vegeu tema al costat).

Puigdemont, doncs, va saltar a la primera plana no només de la política catalana sinó també, és clar, de l'espanyola. De fet, el 9 de gener una de les conyes que més va córrer per les xarxes socials va ser a veure com nassos s'ho farien a Madrid per pronunciar el cognom del que l'endemà seria el nou president. No cal anar tan lluny, però, per evidenciar el desconeixement que hi havia sobre el personatge fora de Girona. El centralisme barceloní va quedar un cop més palès i va quedar clar que bona part no només de la població sinó fins i tot dels mitjans només coneixen els polítics de la capital. L'interès pel personatge va comportar un boom de llibres sobre la seva biografia just abans de Sant Jordi.

I de la sorpresa pel nom es va passar de seguida –per part de tots els qui no el coneixien– a la sorpresa pel personatge. Puigdemont es va guanyar el món sobiranista des del primer dia, ja en el ple d'investidura, per les dues coses que han continuat sent la seva senya d'identitat tots aquests mesos: la fermesa en el seu independentisme desacomplexat i la seva agilitat i destresa dialèctica en les respostes a l'oposició. Puigdemont

parla sense embuts, i això en el món sobiranista, sobretot el de l'antiga CiU, encara costava de veure. Es van passar dels eufemismes de Mas a dir les coses pel seu nom. Es va passar, de fet, d'un president que s'havia fet independentista per pragmatisme, a còpia de decepcions amb l'Estat espanyol, a un president que havia estat independentista tota la vida, per creença, per cor, i no només per ment i sentit pràctic, que també. A Girona ja ho sabíem, però la resta de Catalunya i també de l'Estat van descobrir també el seu enginy a l'hora de respondre l'unionisme. Irònic, punyent, sorneguer, directe, ha deixat més d'un cop sense paraules sobretot Inés Arrimadas i Xavier García Albiol, en moments que han donat lloc a vídeos que després han estat molt reproduïts i compartits a internet.

Puigdemont es va consolidar en molt poc temps com un dels valors del seu partit, i n'ha estat el més ben valorat a les enquestes, i amb força diferència. Ell, però, s'ha volgut centrar en el govern i no assumir tasques de partit. Així quan es va fundar el PDeCAT no va voler aspirar a cap càrrec, tot i que se li va demanar. Ell té clar que ha saltat a la primera plana per una feina en concret i és ferm en la voluntat de dur-la a terme i després marxar. Ha insistit, tants cops com se li ha preguntat, que no han estat pocs, que ell ha anat a la Generalitat per conduir el país en 18 mesos a la independència, per ser el president "entre el postautonomisme i la preindependència".

El seu primer any a la presidència no ha estat fàcil. No només pels entrebancs des de Madrid i les estretors pressupostàries, sinó perquè el seu nomenament tampoc va portar la pau al sobiranisme. La negativa de la CUP a tramitar els pressupostos al juny va fer que Puigdemont decidís sotmetre's a una qüestió de confiança, que va superar al setembre i en què, amb la seva promesa de "referèndum o referèndum" per al 2017, va aconseguir sortir reforçat. Aquesta tardor també ha viscut un moment dolç amb el seu nomenament com a fill predilecte a la seva vila natal, Amer. I ha tancat l'any, com no podia ser d'altra manera, amb la independència a l'horitzó: amb una cimera, dos dies abans de Nadal, en què partits i entitats sobiranistes van mostrar unitat en la demanda d'una consulta pactada amb l'Estat i, per si falla aquesta via, l'acord per la llei de transitorietat assolit entre Junts pel Sí i la CUP l'antepenúltim dia del 2016.

Aquest ha estat l'any de Puigdemont, molt diferent del que ell havia previst en iniciar-lo. Tenia clar que volia complir dos mandats a l'alcaldia de Girona i només la presidència del país ha fet que deixés el projecte inacabat, tot i que continua en mans d'una de les seves persones de confiança, Marta Madrenas. Des de la Generalitat no ha amagat el seu gironisme i ha volgut contribuir a ajudar a desencallar algunes demandes històriques, com ara la millora del cabal del riu Ter. Puigdemont ha continuat vivint aquí, participant en la mesura del possible de la vida social gironina i fins i tot la innocentada que va fer fa tres dies a les xarxes socials va ser que traslladaria la seu de presidència a Girona per "escurçar el trajecte entre casa i la feina" i també perquè troba a faltar "la ciutat i els xuixos". No en va a Polònia han triat com a tret característic del personatge afegir, al clàssic final del missatge presidencial de "Visca Catalunya!", un "però Girona, més!"

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 31-12-2016 Pàgina 6

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1036383-el-president-inesperat.html